

HỒI THỨ HAI MƯƠI BẢY

THIẾU KINH NGHIỆM TỰ GÂY THƯƠNG TÍCH

Vợ chồng Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu dán mắt chăm chăm nhìn Thạch Phá Thiên. Hai người cho cậu con cưng này lên thành Lăng Tiêu học tập kiếm pháp, đã mấy năm trường không được thấy mặt. Bây giờ hai người gặp chàng ở nơi đất khách trong lòng nảy ra nhiều mối cảm giác rất phức tạp, vừa thương mến mừng vui vừa cảm hận bề bàng.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu thấy con đã cao lớn hơn lúc ra đi rất nhiều. Thân thể chàng mập mạp đầy đà. Tuy nét mặt dày dặn phong trần tiêu tụy, mà không che giấu hết vẻ anh hùng tuấn tú, nhất là đôi mắt sáng ngời ẩn dấu một nội lực thâm hậu vô biên.

Thạch Thanh là đấng nghiêm quân, y nghĩ tới mọi điều quy củ võ lâm, cậu con này làm bại hoại môn phong Huyền Tố trang, khiến cho vợ chồng y mất mặt với bạn hữu giang hồ, không còn muốn trông thấy ai nữa.

Mấy năm nay vợ chồng Thạch Thanh lén lút đi dò la tông tích chàng không chạm mặt anh em đồng đạo võ lâm. Thế mà bây giờ chàng gặp song thân, lại thần nhiên không chạy đến bái kiến, trái lại chàng còn ra mặt tử kiếm đối lại với cha mẹ. Nguyên một hành động bất pháp này đồn đại trên chốn giang hồ cũng đã làm cho vợ chồng Thạch Thanh mất hết thanh danh lừng lẫy bấy lâu nay.

Thạch Thanh tức giận, nhưng y chỉ ngấm ngầm nghiêng răng cố nén lòng cho cơn giận khỏi nổi lên trước mặt Bạch Vạn Kiếm.

Mẫn Nhu là người mẹ hiền, vẫn có một tấm lòng rất từ bi. Nàng tỏ ra hoan hỉ hơn là nóng giận. Nguyên nàng có hai cậu con, cậu bé đã bị kẻ thù làm cho phải thảm tử. Bao nhiêu mối thương yêu của người từ mẫu của nàng trút hết sang cho cậu cả Thạch Trung Ngọc. Nàng đã từng giải thích cùng chồng về cậu con cưng, nói là nếu mình chỉ nghe giọng lưỡi một chiều của phái Tuyết Sơn thì chưa đủ tin được, theo sự suy đoán của nàng thì chắc cậu Thạch Trung Ngọc khi ở thành Lăng Tiêu bị người phái này áp chế một cách quá đáng, cậu không tài nào chịu nổi và không có đất dung thân, nên cậu phải bỏ đi. Một thằng nhỏ như cậu, khi nào đã gây ra những chuyện cưỡng gian, phạm thượng...

Mấy năm trời dày dặn phong trần, Mẫn Nhu cùng chồng len lỏi khắp nơi tìm con mà không rõ tung tích chàng đâu cả. Lắm lúc nàng quá thương con mà chỉ gạt thẳm giọt lệ. Nàng lo cho cậu con đã bị bỏ mạng trong dãy núi Đại Tuyết bên Tây vực rồi, nếu chàng không bị bọn côn đồ sát hại thì tất bị thú dữ ăn thịt.

Bây giờ Mẫn Nhu được gặp con đây, thì có nỗi mừng nào hơn được nỗi mừng này nữa? Lòng người từ mẫu tha thứ hết cả mọi tội lỗi cho chàng. Nàng thấy Thạch Phá Thiên cầm kiếm tiến ra, chân bước như mây trời nước chảy, thân hình ngay thẳng đỉnh đạc, thì nàng càng nức lòng hờ dạ, nàng giận mình không thể chạy lại ôm choàng lấy cậu con bảo bối để nung niu chàng một lúc cho bỏ với tấm lòng thương nhớ bấy lâu nay.

Mẫn Nhu biết rõ con mình từ thuở nhỏ đã tính tình hoạt bát, nhanh trí hơn người. Nàng chắc Thạch Phá Thiên cố ý liên thủ với Bạch Vạn Kiếm là có kế hoạch gì đây, chứ không phải chuyện ngẫu nhiên.

Nàng nghĩ vậy thì lại băn khoăn lo lắng trượng phu mình có thể vì nóng giận mà làm hư hỏng kế hoạch của cậu con. Mặt khác, nàng muốn coi võ công của chàng đã tiến đến trình độ nào, liền lên tiếng:

-Được lắm! Bây giờ chúng ta đã có bốn người, vậy chia ra làm hai cặp để nghiên cứu võ công. Đồng thời ta giao hẹn với nhau cứ điểm được tới đối phương là thôi. như vậy ta chẳng có điều gì đáng ngại.

Thạch Thanh liếc mắt nhìn vợ gật đầu.

Mẫn Nhu bản tính dịu hiền nhu thuận. Bất luận việc gì nàng cũng làm theo ý lang quân, không khi nào nàng có chủ trương trái ngược với chồng. Nhưng đôi khi nàng ngẫu nhiên đưa ra một vài ý kiến thì Thạch Thanh đều nhất nhất nghe theo, không bao giờ phản đối nàng cả.

Thạch Thanh thấy vợ phát biểu ý kiến như thế thì nghĩ rằng:

-Một là nàng muốn coi võ công của thằng nhỏ, hai là nàng muốn Bạch Vạn Kiếm thua lẹ mà phải tâm phục. Nàng chắc Ngọc nhi hãy còn nhỏ tuổi, dù có thông minh đến đâu thì kiếm pháp cũng không thể cao hơn nàng được. Huống chi thằng con mình chẳng khi nào lại tận tâm giúp Bạch Vạn Kiếm để chống lại cha mẹ.

Bạch Vạn Kiếm đã có chủ ý riêng, hẳn nhủ:

-Mi tưởng đem kiếm pháp của phái Tuyết Sơn liên thủ với ta để chống lại kẻ địch. Người có biết đâu rằng là như vậy tức là người đã thừa nhận làm đệ tử phái Tuyết Sơn. Bất luận cuộc đấu này sẽ đi đến kết quả nào, chỉ cần làm sao ta không bị bọn ba người giết chết, ta sẽ đem lệnh phù của chưởng môn phái Tuyết Sơn đưa ra mà sai khiến thì tất mi phải theo ta về. Vợ chồng Thạch Thanh có ngăn trở tức là họ phá hoại lẽ luật võ lâm, và phải chịu nhơ danh.

Hắn nghĩ vậy liền giờ kiếm lên nói:

-Lấy hai chọi hai cũng được, mà lấy ba người chống một cũng không sao. Bạch mỗ đã là bại tướng ở dưới tay Huyền Tố song kiếm, thì bây giờ có bỏ mạng để đền bồi bậc quân tử cũng đáng.

Thạch Phá Thiên để ý nhìn thanh kiếm ở trong tay Bạch Vạn Kiếm rung lên, trở vào Thạch Thanh. Chiêu này coi như để tấn công mà thực ra là để phòng thủ nhiều hơn. Chàng liền nói:

-Sao không để tại hạ tấn công trước?

Dứt lời chàng vung trường kiếm lên nhằm đâm vào bả vai Thạch Thanh. Chiêu thức vừa phóng ra, kiếm khí vọt lên rất mạnh. Chiêu kiếm này không lấy gì làm mau lẹ cho lắm, thế mà nội lực đi tới đâu kiếm phong đã rít lên veo véo tới đó. Kiếm chiêu đúng là kiếm pháp của Tuyết Sơn, nhưng nội lực thì hùng hậu vô cùng. Bạch Vạn Kiếm không thể bì kịp.

Thạch Phá Thiên vừa phóng ra một chiêu kiếm, mà cả ba người Bạch Vạn Kiếm, Thạch Thanh và Mẫn Nhu đồng thời la lên:

-Ủi chà!

Bạch Vạn Kiếm thấy Thạch Phá Thiên ra chiêu kiếm này tuy hấn không khỏi kinh hãi nhưng cũng có ý khinh bỉ, hấn nghĩ bụng:

-Mi ra chiêu Vân hoành Tây sơn khuỷu tay phải lại giơ lên cao quá, nhưng vậy thì chiêu đó sẽ đi quá đà. Ngón tay bên trái lại không đặt đúng bộ vì để có thể đưa ngón tay ra để điểm huyết liên một lúc. Chân trái đưa ra quá ba tấc, nếu địch nhanh tay phản kích thì họ không sợ chân trái người đá vào vế đùi.

Bạch Vạn Kiếm vừa ngó qua đã biết chiêu thức của Thạch Phá Thiên có đến bảy tám chỗ sai trật.

Nhưng chỉ thoáng cái, tấm lòng khinh thị của Bạch Vạn Kiếm lập tức biến thành kinh ngạc.

Hắn thấy Thạch Phá Thiên phóng chiêu ra, đạo kiếm khí xô đẩy mãnh liệt phi thường mà hấn chưa từng thấy một luồng nội lực nào ghê gớm đến thế. Hắn nhớ chỉ có một lần, sau khi phụ thân hấn rượu ngà ngà say biểu diễn kiếm pháp với một số ít cao đồ là lão phát huy nội lực cho kiếm phong rít lên veo véo. Nhưng cũng phải sau ba bốn chục chiêu, nội lực mới ngưng tụ dần dần và kiếm phong mới réo lên.

Hắn nghĩ vậy rồi tự hỏi:

-Thằng nhóc này vừa mới ra một chiêu mà đã có kiếm phong réo lên khủng khiếp. Chẳng lẽ gã lắp còi hay gắn vật quái gở gì vào chuôi kiếm để kiếm phong rít lên khủng khiếp?

Hắn xoay ngay ý nghĩ thật mau, liền biết ngay đoán vậy sai. Bỗng nghe Thạch Thanh la lên một tiếng:

-Ái chà!

Rồi vung kiếm lên gạt.

“Cách một tiếng rùng rợn. Thanh kiếm trong tay Thạch Thanh đụng vào kiếm của Thạch Phá Thiên và bị gãy làm hai đoạn. Nửa trên bay vọt đi cắm đi vào tường sâu đến bảy, tám tấc.

Thạch Thanh thấy hổ khẩu nóng ran lên. Cườm tay cũng rung lẩy bẩy, nửa một thanh kiếm cầm tay xuýt nữa cũng bị rớt xuống đất.

Thạch Thanh tuy trong lòng tức giận vì bị thất bại nhưng y là một tay võ sĩ vào hạng cao minh, nên trong đầu óc không khỏi khâm phục về nội lực ghê gớm của đối phương. Bất giác y la lên:

-Giỏi thật!

Thạch Phá Thiên thấy thanh trường kiếm trong tay Thạch Thanh bị gãy, chàng giật mình la hoảng:

-Úi chao!

Rồi lập tức thu kiếm về, ra chiều áy náy. Lần này chàng quay mặt về phái có ánh đèn lửa. Thạch Thanh và Mẫn Nhu coi thái độ bần thần của chàng thì trong lòng hai người cảm thấy có chút ấm áp, nghĩ thầm:

-Ngọc nhi vẫn là một đứa con hiếu thuận.

Thạch Thanh liệng thanh kiếm gãy đi, chỉ đầu ngón chân vào chuôi một thanh kiếm khác ở dưới đất cho nó nhảy vọt lên. Y đón lấy kiếm rồi nói:

-Đừng kiêng dè chi hết. Hãy tiếp chiêu đây!

Dứt lời, y vung kiếm đánh vèo một cái nhằm đâm vào đùi bên trái Thạch Phá Thiên.

Trước nay Thạch Phá Thiên chưa từng luyện kiếm thuật bao giờ. Lúc tấn công chàng còn có thể phát huy được uy lực, bây giờ chàng fập phải Thạch Thanh ra chiêu hư thực khôn lường, chột tả chột hữu thì còn biết đường nào mà đỡ gạt. Mới một chiêu mà chàng đã chân tay luống cuống.

Dù tâm linh chàng có mau lẹ đến đâu, nhưng chàng sử chiêu “Thương tòng nghinh khách” chỉ ngập ngừng một chút là không kịp. Chàng liền quét ngang thanh kiếm lên gạt thì mũi kiếm Thạch Thanh đã đâm xéo tới đùi bên phải chàng. Giả tí chàng không phải là con Thạch Thanh mà là kẻ thù đánh nhau chí mạng, thì chỉ một chiêu kiếm này là đủ chặt đứt chân chàng ra làm hai khúc.

Mẫn Nhu vừa thấy Thạch Thanh rung mũi kiếm lên, đã la lên thất thanh:

-Thạch ca!

Thạch Phá Thiên trông xuống chân phải mình thì thấy ống quần bị rách một vệt dài, chàng cười chửi thẹn nói:

-Đa tạ trang chúa đã nương tay cho. Kiếm pháp tại hạ còn thua trang chúa xa lắm.

Chàng nói câu này với cả một tấm lòng thành thực. Câu nói của chàng vừa lọt tai Bạch Vạn Kiếm, hấn lấy làm khó chịu, bụng bảo dạ:

-Mi nói kiếm pháp mi còn kém phụ thân mi xa, thì phỏng có khác gì mi bảo kiếm pháp phái Tuyết Sơn kém cõi. Thằng nhóc này thật là quỷ quyết. Bữa nay phụ thân mi đã chiếm hết cả mọi cái hay cái giỏi rồi. Nhưng Bạch Vạn Kiếm này mà còn một hơi thở thì quyết không để thằng lỏi làm nhục nhả đâu.

Thạch Thanh cũng nhú cặp lông mày nghĩ bụng:

-Nhu muội thường nói đi nói lại với mình nhiều lần là Ngọc nhi ở phái Tuyết Sơn bị bọn sư thúc, sư huynh chà đạp, mình vẫn nghĩ rằng Bạch Tự Tại tiền bối là người ngay thẳng, Phong Vạn Lý là tay anh hùng nghĩa hiệp. Y đã thu con mình làm đồ đệ, có lý đâu lại hất hủi ngược đãi gã? Nhưng bây giờ mình coi Ngọc nhi sử hai chiêu kiếm pháp, tuy đúng đường lối nhưng sơ hở đến hàng trăm chỗ. Xem thế thì gã ở thành Lăng Tiêu, quả nhiên chẳng học được chút võ công đúng mức nào hết, như vậy thì lúc lâm địch đối phó làm sao được? Chiêu kiếm đầu về đường nội lực quả nhiên ghê gớm, nhưng cái đó có ăn thua gì về phái Tuyết Sơn? Ngay cả Uy Đức tiên sinh, nội lực chưa chắc đã thâm hậu được đến thế. Vậy thì nội lực của con mình nhất định đã do một kỳ ngộ nào mà thành tựu. Mình phải truy cứu cho ra gốc gác vụ này mới có thể phân biệt đâu cong đâu thẳng.

Y nghĩ vậy liền nói:

-Xin lại gần đây. Chúng ta đừng ai kiêng dè gì cả, thì cuộc đấu kiếm mới đem lại phần hào hứng.

Thạch Thanh vừa dứt lời, tay trái giữ kiếm quyết nhằm đâm vào Bạch Vạn Kiếm.

Bạch Vạn Kiếm vung kiếm lên gạt, đồng thời phóng kiếm trả đòn.

Mẫn Nhu cũng từ từ phóng kiếm đâm Thạch Phá Thiên, nhưng nàng ra chiêu thông thả để con không phải luống cuống đến nỗi tránh đòn không kịp.

Thạch Phá Thiên thấy Mẫn Nhu đưa kiếm từ từ đâm tới chàng nhớ lại ngày trước ở Hầu Giám tập đã được bà tặng bạc cho, chàng liền toét miệng ra cười và khẽ gạt đầu để tỏ lòng nhớ ơn rồi mới nhẹ nhàng đưa kiếm lên gạt.

Mẫn Nhu thấy thái độ của chàng như vậy thì cho ngay cử động của chàng là để thay lời lên tiếng gọi: “Mẫu thân”, trong lòng nàng mừng rỡ vô cùng. Nàng lại xoay tay kiếm lướt qua sau lưng chàng.

Thạch Phá Thiên thoáng nghĩ trong đầu óc, bụng bảo dạ:

-Đối với chiêu kia phải chiết giải cách này mới ổn.

Rồi chàng xử một chiêu thức trong Tuyết Sơn kiếm pháp để gạt chiêu kiếm của Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu thấy kiếm pháp của Thạch Phá Thiên hãy còn rất ngô nghê, thiển cận, chàng đã ngăn ngừa trong lúc ra chiêu, mà thủ pháp phóng kiếm lại càng non nớt thì trong lòng nàng rất lấy làm khó chịu. Bà lẩm bẩm:

-Những tay kiếm khách phái Tuyết Sơn vẫn tự hào là giàu lòng nghĩa hiệp, chứ không phải hạng tầm thường. Chẳng ngờ họ dạy kiếm pháp cho con mình một cách lờ mờ như vậy.

Mẫn Nhu vừa nghĩ vừa biến chiêu nhằm đâm vào vai bên tả Thạch Phá Thiên. Bà ra chiêu tựa như để chờ đợi cách hóa giải của chàng. Chàng có biết cách đỡ gạt thì bà mới ra chiêu thực sự. Nếu chàng không biết đường hóa giải thì bà ra đòn càng chậm chạp hơn để chờ đợi.

Mẫn Nhu làm như vậy thì tuyệt không còn có ý nghĩa gì là cuộc tỷ đấu nữa, mà là sư phụ vừa nương tay vừa truyền dạy kiếm pháp, thêm vào đó cả một tấm lòng từ ái cùng nhần nại của người mẹ hiền.

Cuộc so gươm giữa Mẫn Nhu và Thạch Phá Thiên tiếp diễn được dư chục chiêu rồi thì lòng tự tin của Thạch Phá Thiên tăng lên rất nhiều.

Mẫn Nhu càng mừng thầm trong bụng. Mỗi khi Thạch Phá Thiên sử dụng một chiêu trúng cách thì nàng lại gật đầu tỏ ý tán thưởng.

Thạch Phá Thiên cũng hiểu rõ bà muốn chỉ điểm kiếm pháp cho mình. Khi chàng thấy bà chưa gạt đầu, thì chàng liền sử dụng chiêu đó lại lần nữa. Nếu Mẫn Nhu còn cho là chưa được thì chàng sử dụng tới lần thứ ba cùng một chiêu thức. Bà trở đi trở lại một chiêu thức kỳ cho đến lúc chàng chiết giải thông thạo mới thôi.

Bên kia Thạch Thanh và Bạch Vạn Kiếm đã cùng nhau tỷ đấu đến đợt thứ ba. Bản lãnh đối phương từ chỗ sở trường tới chỗ sở đoản, hai người cùng hiểu rất kỹ rồi, nên không ai dám chênh mảng hay để sơ hở may mắn nào cả.

Mới trao đổi mấy chiêu, hai bên đã đều để hết tâm thần vào cuộc đấu, nên những chuyện gì xảy ra bên ngoài phạm vi cuộc tỷ đấu của họ, họ không nhìn hay nghe thấy gì hết. Dĩ nhiên cuộc tỷ kiếm giữa Mẫn Nhu và Thạch Phá Thiên là chân hay giả, ai chiếm thượng phong hay ai núng thế, cả hai người đều không rảnh một nháy mắt để ngó qua. Họ biết rằng trong cuộc tỷ đấu này chỉ sai một ly hay phân tâm một chớp nhoáng là có thể mất mạng ngay, hay ỉ ra cũng bị trọng thương.

Mẫn Nhu chỉ điểm kiếm pháp cho Thạch Phá Thiên, bà còn dư dật thì giờ rảnh rang để ngó qua bên trượng phu cùng Bạch Vạn Kiếm tỷ đấu. Bà lắng tai nghe hơi thở đều đặn và chùng chặn của Thạch Thanh thì biết nội lực của y hãy còn dư dật. Nếu y không nắm được phần thắng, thì nhất định cũng chưa chưa đến nỗi phải thất bại ngay. Bà tự nhủ:

-Lang quân ta chẳng mấy khi gặp được tay đối thủ ngang sức như bữa nay. Đây cũng là một cơ hội hi hữu để hai người tỷ đấu cho thật hào hứng.

Bà thấy Thạch Phá Thiên cứ liên tiếp diễn xong chiêu nọ qua chiêu kia cho đến hết bảy mươi hai đường trong Tuyệt Sơn kiếm pháp. Bà cứ theo đường lối kiếm pháp đó mà dẫn dụ cho diễn lại lần thứ hai.

Thạch Phá Thiên đã tư chất thông minh, nội lực lại cực kỳ hùng hậu. Chàng biểu diễn kiếm pháp đến lần thứ hai thì so với lần đầu đã khác nhau xa lắm. Bây giờ đường kiếm của chàng đã đủ cả thế công lẫn thủ. Những chiêu chiết giải cũng đã mau lẹ hơn trước nhiều.

Mẫn Nhu thấy Thạch Phá Thiên lần lần tiếp diễn hết bảy mươi hai đường kiếm lần thứ hai rồi mà trượng phu cùng Bạch Vạn Kiếm vẫn ở trong tình thế giằng co, bất phân thắng bại. Bà nghĩ thầm:

-Ta chiết giải cho Ngọc nhi hết lần này nữa sẽ qua bên kia giúp cho lang quân kết liễu mau chóng cuộc tỷ đấu, không để y giằng co với Bạch Vạn Kiếm nữa, rồi đưa Ngọc nhi lên đường phứt đi cho rồi.

Bà thấy Thạch Phá Thiên phóng kiếm đâm tới, liền vung kiếm lên gạt. Tiếp theo bà phản kích một chiêu. Bà tưởng chiêu này chàng đã hiểu cách hóa giải rồi thì đón đỡ trước một cách dễ dàng.

Ngờ đâu, giữa lúc ấy bỗng mất bà tối sầm lại. Nguyên ngọn đèn cầy vừa cháy hết, đột nhiên tắt ngấm.

Mẫn Nhu đang phóng kiếm ra thấy lửa tắt, lập tức thu chiêu về, chẳng dè Thạch Phá Thiên chưa có mấy may kinh nghiệm về lâm địch gặp phải trường hợp nguy hiểm. Mất vừa tối sầm lại, đáng lý phải lùi về phía sau, chàng lại tiến lên trước, toan để cùng bà nói lại chuyện cũ, đồng thời bãi cuộc chiến đấu và ngỏ lời cảm tạ bà đã có ơn dạy kiếm pháp cho mình.

Thạch Phá Thiên tiến lên như vậy tức là đưa mình vào lưỡi kiếm của Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu thấy đường kiếm của mình đang thu về đột nhiên bị vướng lại thì biết ngay lưỡi kiếm đã chém vào người đối phương, bà giật mình kinh hãi, vội liệng kiếm về phía sau.

Trong bóng tối bà ôm choàng lấy Thạch Phá Thiên la hoảng:

-Người bị trúng kiếm rồi phải không ? Bị thương ở chỗ nào ?

Thạch Phá Thiên ấp úng:

-Cháu ... cháu ...

rồi chàng ghò rũ đi nói không ra lời nữa.

Mẫn Nhu bật lửa lên coi thì thấy Thạch Phá Thiên trước ngực máu chảy đầm đìa. Bà vốn là người rất bình tĩnh mà lúc này phải sợ tái mặt. Bà lú lỏi quay sang gọi Thạch Thanh:

-Thanh ca ! Làm thế nào bây giờ ?

Thạch Thanh và Bạch Vạn Kiếm vẫn tiếp tục tỷ đấu trong bóng tối. Họ nghe kiếm phong cũng biết đường đánh đỡ kịch liệt không chịu ngừng tay.

Mãi đến lúc Mẫn Nhu bật lửa lấp loáng và bà lên tiếng la hoảng, Thạch Thanh mới liếc mắt nhìn sang thấy Thạch Phá Thiên nằm lăn dưới đất. Y thấy vợ cực kỳ hoảng hốt mà con lại bị thương. Mỗi tình phụ tử tha thiết khiến y không khỏi nao nao trong dạ.

Bạch Vạn Kiếm vừa nhìn thấy chỗ sơ hở của đối phương liền phóng kiếm đâm tới trước ngực y. Chiêu kiếm này rất nguy hiểm, Thạch Thanh muốn hóa giải cũng không tài nào kịp được.

Bạch Vạn Kiếm đưa thanh trường kiếm tới trước ngực Thạch Thanh còn cách chừng tám tấc liền thu kiếm lại.

Thạch Thanh đã là một đại hành gia về kiếm thuật có lý nào còn không hiểu hành động này của đối phương ? Vừa nãy Mẫn Nhu cũng đã dùng kiếm chiêu kiềm chế được Bạch Vạn Kiếm vào tử địa, rồi bà xoay kiếm đi không đâm tới là có ý tha mạng cho hắn. Bây giờ hắn lại đưa được mũi kiếm tới yếu huyệt Thạch Thanh mà thu chiêu về tức là hắn lấy mạng sống đổi lại mạng sống. Như vậy hai bên huề cả rồi, không ai nợ ai nữa.

Thạch Thanh bận tâm về vụ con mình bị thương, y chẳng còn lòng dạ nào nghĩ tới chuyện hờ thua vinh nhục về cuộc tỷ kiếm nữa. Y cúi xuống coi vết thương của Thạch Phá Thiên thì thấy trước ngực chàng vẫn từ từ ứa máu tươi ra, hiển nhiên mũi kiếm đâm vào không sâu lắm. Y cũng tiên liệu dù ở trong bóng tối, Mẫn Nhu vẫn phản ứng được mau lẹ, mũi kiếm vừa đâm tới người Thạch Phá Thiên, bà vội rút tay kiếm lại ngay.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu đã hơi yên tâm được một chốc, thì đột nhiên một mũi kiếm lạnh toát chỉ vào cổ Thạch Phá Thiên. Hai người ngảnh đầu nhìn lên thì thấy người cầm thanh kiếm này chính là Bạch Vạn Kiếm.

Hắn lạnh lùng lên tiếng:

-Lệnh lang làm nhục ái nữ của tại hạ, khiến cho y tuy còn nhỏ tuổi mà cũng không chịu được bẽ bàng phải nhảy xuống vực thăm tự tận. Cái thù đó chẳng thể không trả được. Nếu hai vị để tại hạ đưa gã về thành Lăng Tiêu thì ít ra gã cũng còn sống thêm được hai tháng. Nếu hai vị dùng cường lực để cướp gã đem đi thì tại hạ phải đâm gã một nhát kiếm này ...

Thạch Thanh và Mẫn Nhu đưa mắt nhìn nhau. Mẫn Nhu sợ hãi run lên, bà biết Bạch Vạn Kiếm hể nói thế nào là hắn làm được như thế ấy. Hắn đâm chết con mình rồi thì dù hai vợ chồng có hiệp lực đánh chết hắn cũng bằng vô ích.

Thạch Thanh đưa mắt ra hiệu cho Mẫn Nhu rồi nắm lấy cổ tay ba tung mình nhảy ra ngoài điện.

Mẫn Nhu quay lại nhìn Thạch Phá Thiên vẫn còn nằm dưới đất một lần nữa. Lòng bà vừa xót xa vừa đau đớn.

Chỉ trong nháy mắt, bật lửa trong tay bà loé lên một cái rồi tắt ngấm. Trong điện lại tối mò.

Bạch Vạn Kiếm nghiêng đầu lắng tai nghe bước chân hai vợ chồng Thạch Thanh đi đã xa rồi. Tuy nhiên, hẳn biết rằng hai người nhất quyết không chịu buông trôi vụ này. Đường đất từ đây về đến thành Lăng Tiêu hãy còn khá xa, dọc đường thế nào cũng còn xảy vô số cuộc phong ba, nhiều trận chiến đấu dữ dội. Nhưng hẳn yên trí là ngay bây giờ thì vợ chồng Thạch Thanh không quay lại nữa.

Bạch Vạn Kiếm hồi tưởng lại cuộc đấu kiếm vừa rồi tự nhủ:

-Thiệt là một cuộc đấu cực kỳ nguy hiểm. Giả tử cây đèn cầy còn dài thêm chỉ nửa tấc nữa thì thằng lỏi họ Thạch kia tất bị cha mẹ gã cướp đem đi. Còn mình thì mất hết oai phong, thân danh tan nát là một điều không cần phải nói nữa. Cả đến tánh mạng chưa chắc đã giữ nổi.

Bạch Vạn Kiếm định thần lại, hẳn hít mạnh một hơi dài rồi thò tay vào bọc định móc hỏa đao cùng hỏa thạch để bật lửa thì chẳng thấy đâu nữa. Hẳn chợt nhớ ra những thứ đó lúc còn ở tổng đà bang Trường Lạc, hẳn đã giao cho sư đệ là Hô Diên Vạn Thiện để đề phòng lúc phải kịch đấu cho khỏi vướng víu.

Ta nên biết rằng những tay cao thủ lúc động võ, thường khi chỉ khe chừng sợi tóc là có thể đưa đến chỗ nguy hiểm khôn lường, trong người nhẹ được phân nào hay phân ấy.

Bạch Vạn Kiếm liền mò vào bọc một tên sư đệ nằm cạnh đấy, lấy hỏa đao, hỏa thạch cùng giấy nhóm bật lửa lên. Hẳn toan tìm một ngọn đèn cầy để thắp, thì đột nhiên hẳn đứng thộn mặt ra. Thạch Phá Thiên nằm ngay bên chân hẳn không biết đã biến đi đằng nào mất từ bao giờ rồi.

Bạch Vạn Kiếm kinh nghi, cảm thấy ớn lạnh xương sống, mồ hôi toát ra đầm đìa, lông tóc đứng dựng cả lên, bụng nát dạ la thăm:

-Có ma ! Có ma ! Nếu không có ma quỷ xuất hiện thì sao gã Thạch Phá Thiên mới trong nháy mắt đã biến mất không thấy tông tích đâu nữa ?

Hẳn liệng đóm đi, xách trường kiếm chạy ra ngoài miếu. Nhưng chỉ trên trời lác đác sao thưa, bốn bề vắng ngắt, tuyệt không một bóng người, chỉ có tiếng côn trùng rên rĩ trong những đám cỏ rậm hoang vu ...

oOo